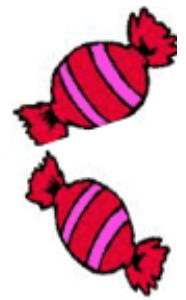
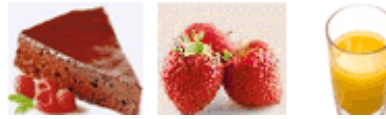

נא לא לקרא בזמן התפלה		
וקריאת התורה		
מוצט"ק	הד"נ	
20:30	19:17	קרית ארבע
20:31	19:18	חיספין
20:34	19:21	חיפה
20:30	19:13	ירושלים
20:33	19:29	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

שבת קדש פרשת קרח | ג' תמוז התשע"ב | גליון מספר 35 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "ארז שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברו תובב"א

נקדה למחלוקה

לרפואת אבישג מרים בת מלכה

"מחלקת לא לשם שמים"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים. אני יושב ליד החלון קרא עמיאל בקול. מה פתאום, אמרו יוסף ומיכאל, זה לא פיר. כל טיול אתה חושב שאתה צריך לשבת ליד החלון. לכל אחד יש רשות לשבת היכן שירצה. הקולות עלו מהחבורה שעמדה ליד בית הספר ממתינה להסעה שתקח אותם ליום טיול. כשהגיע המיניבוס החלו חלק מהתלמידים לדחוף את העומדים בתור על מנת לתפוש מקום. די, זה כואב נשמעו קולות של אחרים. מה זה ההתנהגות הזו? אך זה לא עזר. עמיאל דחף את כלם והשתחל בכוח בין שאר התלמידים עד שהגיע אל מדרגות המיניבוס ועלה פנימה. לאחר מספר דקות התישבו כלם במקומות אך השמחה והעליזות שהיתה לפני הטיול נעלמו ואינם. לפתע קרא עמית: מי בעד להחרים את עמיאל שירים יד!! שתיקה גדולה השתררה במיניבוס, ועמיאל הביט לאחור חור פסיד. כלם הביטו בעמית והנה יד אחת הורמה ואחריה עוד אחת ועוד אחת. עמיאל כבש את פניו ברצפת המיניבוס ופרץ בבכי. הנהג שהמתין למחנך הפתה התבונן בנו ואמר: מה זה צריך להיות, כך מתנהגים? עמית התישב וכל הידים שהורמו הורדו, אבל מצב הרוח היה לא נעים כשקול הבכי של עמיאל נשמע בחלל המיניבוס. כשהגיע המחנך להסעה והבחין מיד באיורה הלא נעימה, עמד בפתח המיניבוס ואמר: המשנה אומרת ש"כל מחלקת שהיא לשם שמים, סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים, אין סופה להתקיים". אם נתבונן נראה שלא כתוב מחלקת קרח ומשה, אלא מחלקת קרח ועדתו. זה הסימן שזו מחלקת רעה, כי גם בתוך החבורה של קרח היו מחלוקות בינם לבין עצמם. פי לכל אחד היתה סבה אחרת מדוע הוא הצטרף לקרח, אך בודאי שלא כלם הסכימו עם קרח לכל דבר. האם כל מי שהחרים את עמיאל מסכים באמת שצריך לעשות כך? וגם אתה עמית, חושב שפך צריך להיות? דממה שררה במיניבוס וכלנו התביישנו. שכחנו כבר מדוע בעצם הסכמנו פלנו, והתברר שכל אחד רצה לשבת ליד החלון וכלנו קצת דחפנו פה ושם, וכל אחד קנא בחברו וחשב על עצמו. אפשר לנסע אמר המחנך. בבת אחת כלנו פרצנו בשירה: "יחד יחד כלם קדשה לך ישלשי". אתם מצטרפים אלינו בשירה חברי היקרים?

שבת שלום ולהתראות בשבוע הבא בעלון פרשת חוקת, יונתן.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד

החִידָה הַפְּרָשָׁה

- ☺ מי נתמנה לכהן במקום אהרן אביו?
- ☺ איך נקרא המקום שם מת ונקבר אהרן?
- ☺ את מה הכהן ששורף את הפרה צריך לכבס?
- ☺ מה אמרו ישראל לאחר שיצאו המים מן הבאר?

הַשְׁבִּילִי הַפְּרָשָׁה

יום אחד מגיעה אל משה ואהרן קורח משבט לוי, ודתן ואבירם משבט ראובן ועוד 250 איש יחד אתם, ורוצים גם הם להשתתף בכהנה ובתפקידים של שבט לוי במשכן. מדוע רק אהרן ובניו זכו בתפקיד? משה נופל על פניו ומוסר, שה' יודיע במי הוא בחר לשרתו. למחרת פוצה הארץ את פיה, וקורח, דתן ואבירם נבלעים באדמה, ואחר כך יוצאת אש ובלועת את 250 האנשים. כך הראה ה' שהוא בחר בשבט לוי ובאהרן לשרתו. לאחר המקרה חששו בני ישראל להתקרב למשכן מחד שגם הם מותו. בעקבות כך מבחיר ה', האחריות לכל פגיעה בקדשת המשכן תהיה מטלת על הכהנים ועל הלויים.

הַמְשָׁחָה הַפְּרָשָׁה

מאז התגלה ה' אל משה במעמד הסנה, היה ברור שמשה הוא המנהיג שבחר ה' להנהיג את ישראל. משה הוציא את עם ישראל ממצרים, עשה להם נסים במדבר, ובמעמד הר סיני עלה אל ההר לקבל את התורה. ובכל זאת, לאחר שנים ארוכות של מסעות במדבר, קמו קבוצות שמרדו במנהיגות משה ואהרן. כך מתארת התורה את מעשיהם של קרח ועדתו: ויִקַּח קִרְחָן בֶּן־קֵהָת בֶּן־לֵוִי, ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלתי בני ראובן. ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים, ושיאי עדה קראי מועד אנשי שם. ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אלהים: רב לכם פי כל העדה כלם קדשים ובתוכם ה', ומדוע תתנשאו על קהל ה'? גם בבית קל מאד ליצור מחלקת, לא צריך לחפש סבה אמיתית, אפילו סתם כך ניתן ליצור מחלקת וריב. אך זו לא הדרך הנכונה. נעשה הכל לשמר על אחדות ואהבה בינינו.

סֵפֶר אֵלֶּיךָ הַשָּׁבֶת

מעשה באב ובנו שבאו אל רב העינה בשאלה הלכתית שהתעוררה להם. בביתם היה רק מעיל אחד. והשאלה הייתה מי ילבש את המעיל: האם האב ילבש אותו שבגלל גילו המבוגר זקוק גופו לחום, או הבן ילבש אותו כי הוא יוצא לפרנס את אביו, ושונה מחוץ לבית שעות ארוכות. הרב בקש מהם לבוא אליו בעוד כמה ימים כדי לקבל תשובה. עבר זמן והאב התחיל לחשוב שאולי בעצם המעיל מגיע לבן, כי הוא מתרוצץ שעות רבות בשלג ובקפור כדי להביא פרנסה לאביו. באותו זמן חשב הבן לעצמו, שהוא בגילו מסוגל להסתדר בחוץ בלי מעיל, ואלו אביו הקשיש זקוק למעיל גם בבית. כאשר חלף הזמן שהקציב להם הרב, הגיעו האב ובנו אל הרב אך הפעם היו להם טענות אחרות. האב בקש שהבן יקח את המעיל, והבן בקש שאביו יקח את המעיל. יצא הרב מהחדר וחזר עם מעיל. "קחו את המעיל הזה, ואז יהיה לכל אחד מכם מעיל בפני עצמו", אמר להם הרב. האב ובנו הביטו אחד אל השני בפליאה ואמרו: אם לרב היה פתרון כל כך פשוט לתת להם מעיל נוסף למה הוא לא אמר זאת מההתחלה? השיב להם הרב, כאשר הגעתם בהתחלה ושאלתם למי לתת את המעיל, שמתי לב שכל אחד מכם דואג לעצמו, ואז אמרתי לעצמי שגם אני זקוק למעיל. אך כאשר אתם ויתרתם אחד לשני, גם אני החלטתי לוותר והענקתי לכם את המעיל.

[מתוך הספר עלינו לשבח]